

Viikon evankeliumin äärellä

Tämän viikon alussa vietimme kolmatta sunnuntaita pääsiäisestä ja päivän evankeliumina oli katkelma Jeesuksen jäähyväisrukouksesta, jonka hän piti viettäessään viimeistä ateriaa opetuslastensa kanssa. Saarnasin evankeliumista lähes tyhjälle salille Suvannon kappelissa, mutta ajatukseni olivat niiden luona, jotka etäyhteyden kautta osallistuivat jumalanpalvelukseen. Kun näkyvä seurakuntayhteys puuttuu, jumalanpalvelus pelkistyy siihen mitä ei voi silmin nähdä, mutta jokainen voi liittyä siihen omalla tavallaan ja omassa rauhassaan.



Viikon evankeliumissa Jeesus valmistautui edessä olevaan eron hetkeen opetuslasten kanssa. Hän kääntyi Isän puoleen ja rukoili heidän puolestaan, sillä hän menisi pian pois ja he jäisivät maailmaan. He jäisivät ilman sitä suojaa ja turvaa, jolla Jeesus oli heitä suojellut nimensä voimalla. Miten opetuslapset selviäisivät edessä olevasta erossaolon ajasta?

Jeesus näki seuraajiensa uhanalaisen tilanteen, mutta hän ei rukoillut, että heidät otettaisiin pois maailmasta vaan, että he säästyisivät pahalta. Heidän ulkoisena uhkana oli maailma, joka vihasi Jeesuksen opetuslapsia. Sisäisenä uhkana taas oli se, että heidän keskinäinen yhteytensä alkaisi rakoilla. Kiusauksena olivat keskinäiset valtataistelut ja kiistely ensimmäisistä paikoista Jumalan valtakunnassa. Paholainen, joka sananmukaisesti tarkoittaa ”hajottajaa” pyrki rikkomaan opetuslasten keskinäisen yhteyden. Siksi Jeesus rukoilee: ”Pyhä Isä, suojele heitä nimesi voimalla, sen nimen, jonka olet minulle antanut, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä.”

Haikeaan eronhetkeen sisältyi toivoa, kun Jeesus rukoili, että opetuslapset saisivat tuntea hänen ilonsa. Alkukielen sana kuvaa ääriään myöten täytettyä astiaa. Kun Jeesuksen ilo täyttäisi opetuslasten sydämet, he kestäisivät tulevana ahdistuksen aikoina. Uusi testamentti todistaa, että näin tapahtui. Vaikka Jeesuksen kuolema sai opetuslapset pelokkaina hajaantumiaan, ylösnousemuksen jälkeen heidät täytti ilo ja myöhemmin he julistivat rohkeasti evankeliumia kaikkialla.

Jumalanpalveluksen jälkeen nousee aina kysymys, kohtasiko sana kuulijan ja vastasiko se seurakunnan tarpeisiin? Yksi tuttava kertoi, että hän huomasi kuunnelleensa koko saarnan kätet ristissä ja ehkä jollain tapaa keskittyneemmin kuin tavallisesti. Osallisuus tärkeimpään toteutui siis myös etäyhteydessä. Se tuntui rohkaisevalta.

Veli Matti Linnanmäki, seurakuntapastori